

معرفی عجایب هفتگانه جدید جهان + عکس

دیوار بزرگ چین ، آرامگاه تاج محل (هند) ، شهر باستانی پترا (اردن) ، مجسمه حضرت مسیح ربودوژانیرو (برزیل)....

دیوار بزرگ چین ، آرامگاه تاج محل (هند) ، شهر باستانی پترا (اردن) ، مجسمه حضرت مسیح ربودوژانیرو (برزیل) ، ویرانه های ماچو پیکچو متعلق به تمدن اینکا (پرو) ، هرم و بقایای شهر چیچن ایتزا متعلق به تمدن مایا (مکزیک) و کولوسئو رم (ایتالیا) به عنوان عجایب هفتگانه جدید جهان انتخاب شدند.

صحیح، انتا

چیچن ایتزا اثری باستانی از تمدن مایا است که در کشور مکزیک واقع شده است. این اثر جزو میراث جهانی یونسکو به شمار می‌رود. در سال ۲۰۰۷ میلادی، این اثر به همراه ۶ اثر دیگر در یک رای گیری جهانی به عنوان یکی از عجایب هفتگانه جدید معرفی شدند.

محوطه (سایت) چیچن ایتزا شامل چندین ساختمان سنگی است که قبلاً به عنوان قصر، معبد، حمام، مغازه و ... به کار می‌رفته اند. مطرح ترین قسمت های آن عبارتند از
* El Castillo (قلعه)

0 مهمترین اثر این مجموعه، El Castillo (به معنای قلعه در اسپانیولی) است که عبارتست از هرمی پلکانی که از هر چهار طرف دارای پله‌ها، تالاب، هم است. این معبد، متعلق به خدای آسمان بوده است.

* معبد جنگجویان

* محوطه بازی

* سایر سازه ها

0 معابد و سازه‌های دیگری نیز در محوطه اثر تاریخی چیچن ایتزا قرار دارند.

مجسمه حضرت مسیح برزیل

مجسمه مشهوری که در برزیل در شهر Rio de Janeiro قرار دارد و بسیاری از مردم آن را در تلویزیون دیده اند در حقیقت مجسمه مسیح منجی است. این مجسمه با 125 فوت ارتفاع در سال 1926 و در ارتفاع ۷۱۰ متری نوک کوه Corcovado ساخته شده است. مجسمه مذکور حالت ایستاده عیسی مسیح را در حالیکه دستان خود را کاملاً باز کرده است نشان می دهد که این حالت نشان دهنده پذیرش همه انسانها در آغوشش است. مجسمه عیسی مسیح نشانه برزیل است که امروزه شهرتی جهانی پیدا کرده است.

توریستهایی که از برزیل دیدن می کنند حتماً به دیدن این مجسمه نیز می روند. دست چپ این مجسمه به سمت شمال شهر Rio de Janeiro و دست راست آن به سمت جنوب شهر اشاره می کند. مناظر بسیار جذابی را می توان از آنجا مشاهده کرد که نفس را در سینه تماشایی حبس می کند. این مناظر شامل شهر Rio، خلیج، کوه Sugarloaf و ساحل رودخانه های Copacabana و Ipanema می شود. علاقمندان به فوتبال نیز می توانند منظره ای از استادیوم را مشاهده نمایند.

این شهر در حدود سال ۱۴۵۰ میلادی ساخته شده و صدها سال پیش در زمان فتح اینکاها توسط اسپانیایی‌ها متروک شده است. برای قرن‌ها فراموش شده بود و به جز عده‌ای از مردم محلی کسی از آن نامی به خاطر نداشته است. این اثر در سال ۱۹۱۱ میلادی توسط هیرام بینگهام، تاریخ‌شناس آمریکایی به جهانیان معرفی شد. پس از آن، ماچو پیچو به یکی از مناطق جذب توریست تبدیل شد و در سال ۱۹۸۱ میلادی در فهرست آثار کشور پرو و در سال ۱۹۸۳ میلادی در فهرست میراث جهانی یونسکو به ثبت رسید. این اثر هم‌اکنون، به عنوان یک، از عجایب هفتگانه جدید شناخته می‌شود. ماچو پیچو با دیوارهای سنگی جلا داده شده مطابق با معماری کلاسیک اینکاها ساخته شده است. اولین بنای این مجموعه این‌تی‌هوآتانا (به اسپانیایی: Intihuatana)، معبد خورشید که اطاقی با ۳ پنجره و در منطقه‌ای از ماچو پیچو که باستان‌شناسان آن را منطقه مقدس می‌نامند، می‌باشد. در سال ۲۰۰۳ میلادی تعداد توریست‌های این شهر باستانی ۴۰۰,۰۰۰ نفر بوده است. در سپتامبر ۲۰۰۷ میلادی، پرو و دانشگاه بیل به توافقی مبنی بر استرداد صنایع دستی برداشته شده از ماچو پیچو در اوایل قرن بیستم میلادی توسط هیرام بینگهام دست یافتند.

تاریخچه

این‌تی‌هوآتانا (به انگلیسی: Intihuatana)، تصور می‌شود یک ساعت نجومی است که توسط اینکاها طراحی و ساخته شده است.

ماچو پیچو در حدود سال ۱۴۵۰ میلادی در ارتفاعات امپراتوری اینکاها ساخته شده است. این شهر در حدود ۱۰۰ سال بعد در پی پیروزی امپراتوری اسپانیا متروک شد.

این دژ در ۵۰ مایلی کوسکو، پایتخت اینکاها قرار دارد و به همین دلیل هرگز مانند سایر شهرهای اینکاها پیدا و ویران نشده است. در طول قرن‌ها، جنگل‌های اطراف این مجموعه رشد کرده و آن را پوشانده است و به همین دلیل از نظرها پنهان مانده است و تنها عده معدودی از وجود آن اطلاع داشته‌اند. در بیست و چهارم ژوئیه سال ۱۹۱۱ میلادی، ماچو پیچو به وسیله هیرام بینگهام، تاریخ‌شناس آمریکایی در یک سخنرانی در دانشگاه بیل به دنیای غرب معرفی شد. او به وسیله راهنمایی محلیانی که گهگاه به سایت مراجعه می‌کردند به آنجا هدایت شد. بینگهام مطالعات باستان‌شناسی را انجام داد و تحقیقاتش را درباره آن محل کامل کرد و آن را «شهر گمشده اینکاها» که نام اولین کتابش نیز بود، نامید. او هرگز اعتباری برای کسانی که او را به آن محل راهنمایی کردند قائل نشد و آن را یک شایعه محلی نامید.

بینگهام در حال جستجو برای یافتن شهر ویکتوس، آخرین پناهگاه و موضع ایستادگی اینکاها در دوران تسلط اسپانیا بر پرو بود. در سال ۱۹۱۱ میلادی، بعد از سال‌ها کاوش و سفر در حوالی منطقه، او توسط کوان‌چوآنز (به اسپانیایی: Quechuans) که در ماچو پیچو و در زیرساخت‌های اصلی شهر زندگی می‌کرد به دژ هدایت شد. او چندین سفر دیگر انجام داد و حفاری‌هایی را نیز در سایت در حوالی سال ۱۹۱۵ میلادی هدایت کرد. او کتاب‌ها و مقالاتی درباره کشف ماچو پیچو نوشت.

سیمون ویسبارد، کاوشگر قدیمی کوسکو، مدعی می‌باشد که انریک پالما، گابینو سانچز و آگوستین لیزاراگا که اسامی‌شان بر روی یکی از صخره‌ها در آنجا در تاریخ ۱۴ ژوئیه سال ۱۹۰۱ میلادی حک شده است قبل از بینگهام آنجا را کشف کرده بودند. همچنین، در سال ۱۹۰۴ میلادی یک مهندس به نام فرانکلین ظاهراً اشاره‌ای به خرابه‌ها از فاصله دور داشته است. بنا بر ادعای خانواده پین، او به توماس پین، مبلغ مذهبی که در آن مکان زندگی می‌کرده است، درباره این محل گفته است. در سال ۱۹۰۶ میلادی، پین و مبلغی دیگر به نام استوارت ای مک نارین (۱۸۶۷ تا ۱۹۶۵ میلادی) ظاهراً به محل خرابه‌ها صعود کرده‌اند.

در سال ۱۹۱۳، این مکان بعد از اینکه انجمن جغرافیای ملی (به انگلیسی: National Geographic Society) بحث‌های ماه آوریل را بطور کامل به آن اختصاص داد شهرت بسیاری پیدا کرد. در سال ۱۹۸۱ میلادی منطقه‌ای به وسعت ۳۲۵.۹۲ کیلومتر مربع که ماچو پیچو را احاطه کرده بود جزء میراث تاریخی پرو به ثبت رسید. این منطقه تنها به این خرابه‌ها محدود نمی‌شد بلکه شامل مناظر طبیعی منطقه‌ای نیز می‌شود.

ماچو پیچو به عنوان میراث جهانی یونسکو در سال ۱۹۸۳ میلادی به ثبت رسید. و این منطقه «یک شاهکار خالص معماری و نشانه‌ای منحصر به فرد از تمدن اینکاها» نامیده شد. این اثر هم‌اکنون به عنوان یکی از عجایب هفتگانه جدید شناخته می‌شود.

منطقه جغرافیایی

ماچو پیچو در ۷۰ کیلومتری شمال غربی کوسکو، در بالاترین نقطه کوه ماچو پیچو، ۲,۳۵۰ متر بالاتر از سطح دریا واقع شده است. این اثر از مهم‌ترین آثار باستان‌شناسی در آمریکای جنوبی و پربیننده‌ترین جاذبه توریستی کشور پرو می‌باشد. از سمت بالا، در صخره ماچو پیچو، یک صفحه سنگی عمودی ۶۰۰ متری قرار دارد که در انتها به رودخانه اوروباما می‌رسد. مکان

حدود کشور تَبَطی‌ها از ساحل شهر عسقلان در غرب فلسطین و در امتداد صحرای شام در سمت مشرق ادامه می‌یافت. شهر پترا حلقهٔ اتصال بین تمدن سرزمین میان‌رودان (یا بین‌النهرین) و سرزمین شام و شبه‌جزیره عربستان و مصر بوده‌است. این شهر که پایتخت کشور تَبَطی‌ها بود توانسته بود کنترل و زمام راه‌های تجارتی مناطق اطراف خود بدست گیرد، کاروانهای تجارتی از جنوب شبه‌جزیره عربستان و غزه و عسقلان و صور و دمشق از راه پترا پایتخت کشور تَبَطی‌ها می‌گذشته‌اند و این شهر از رونق خاصی برخوردار بوده‌اند.

پایان حکومت تَبَطی‌ها

پایان حکومت تَبَطی‌ها و خرابی پایتخت شهر پترا بدست رومیان در سال ۱۰۵ میلادی بوده‌است، قشون رومیان در سال ۱۰۵ میلادی سرزمین تَبَطی‌ها را محاصره می‌کنند و آب را به روی ساکنان شهر می‌بندند و سرانجام بعد از مدتی آن شهر را اشغال می‌کنند و به حکومت تَبَطی‌ها خاتمه می‌دهند.

سدهٔ آمدن، تا از دست رومیان

در سال ۶۳۶ میلادی عربها توانستند شهر پترا را از نفوذ رومی‌ها برهانند. ساکنان پترا پس از آن به کشاورزی اشتغال ورزیدند. اما زلزله‌ای که در سالهای ۷۴۶ و ۷۴۸ به این شهر وارد آمد، ساکنان پترا را وادار نمود تا به مناطق اطراف کوچ کنند. آثار این شهر باستانی همچون دُری در کوه می‌درخشد و یادگاری از دوران تَبَطی‌ها بجا مانده‌است که بسیار تماشایی است.

تاج‌محل (به هندی: ا، به اردو: تاج محل)

آرامگاه زیبا و باشکوهی است که در نزدیکی شهر اگرا و در ۲۰۰ کیلومتری جنوب دهلی نو پایتخت هند واقع شده‌است. این بنا به دستور شاه جهان، امپراتور گورکانی هند به منظور یادبود از همسر ایرانی محبوبش ممتاز محل که در سال ۱۶۳۱ (میلادی) به‌هنگام وضع حمل فوت کرد بنا شده‌است. شاه تصمیم گرفت پس از مرگ همسرش با ساخت بنایی زیبا، مجلل و عظیم، همسرش را جاودانه کند. از این‌رو آرامگاهی زیبا بر روی قبر او بنا نهاد.

همانطور که مشخص است، نام این بنای زیبا ایرانی می‌باشد. این ساختمان بر پایه مخلوطی از معماری ایرانی، هندی و اسلامی تأسیس شده‌است و در ساخت آن ۲۰،۰۰۰ هنرمند و معمار از نقاط مختلف آسیا به‌خصوص ایران، شبه قاره هند، آسیای میانه و آناتولی شرکت داشته‌اند.

آغاز ساخت تاج‌محل سال ۱۶۳۲م (۱۰۴۲ ش) بود و در سال ۱۶۴۷م (۱۰۵۷ ش) تکمیل شد.

احمد معماری لاهوری و برادرش استاد حمید لاهوری (سده یازدهم هجری) سرمعماران ایرانی سازنده تاج محل در هندوستان بوده‌اند. در برخی متون نیز از عیسی خان شیرازی و امانت خان شیرازی طغرانویس، که هر دو ایرانی بوده‌اند نام برده شده‌است، که گویا خطاطی‌های روی در و دیوارهای تاج محل به امانت خان واگذار شده‌بوده‌است. نماد وفا و عشق ابدی

تاج محل بنایی مُجَلَّل و رمز عشق ابدیست که سه قرن و نیم از بنای آن می‌گذرد. اخلاص به عشقی رومانی، از دوران بسیار دور همچون: «لیلی و مجنون»، «رومئو و ژولیت» و یا «بخت‌النصر» که باغ‌های معلق بابل را به نشان وفاداری برای همسرش ساخت که یکی از عجایب هفتگانه دنیاست، تاج محل نیز یکی از عجایب هفتگانه جدید دنیاست، تاج محل آرامگاه «ارجمند بانو بیگم» ملقب به ممتازمحل همسر محبوب «شاه‌جهان» پنجمین پادشاه گورکانی بود که در هند به پادشاهی رسید. این بنا به دستور شاه‌جهان برای نشان دادن عمق علاقه و عشق خود به ممتاز محل ساخته‌است.

داستان بنای این مجموعه عمارات مجلل که در وسط آن گنبد تاج محل چون نگینی می‌درخشد، بر ارزش تاریخی این شاهکار هنری افزوده است. تاج محل، در واقع، باشکوه‌ترین هدیه یک شاه به همسر از دست رفته اش است و پایه‌های آن بر عشق وافر شاه جهان گورکانی به ممتاز محل ایرانی تبار استوار است. شاید اگر در سال ۱۶۰۷ میلادی شاهزاده خرم، که بعداً با نام شاه جهان شناخته شد، ارجمند بانو بیگم را، که بعداً به ممتاز محل ملقب شد، نمی‌دید، امروز از تاج محل خبری نبود.

عجایب هفتگانه جدید جهان شنبه شب 7 ژوئیه در یک مراسم رسمی در استادیوم لوز شهر لیسبون ، پایتخت پرتغال و با حضور چهره های مشهور جهانی معرفی شدند.

به گزارش خبرگزاری فرانسه ، در خاتمه یک رای گیری که توسط یک بنیاد سوئسی برگزار شد و در جریان آن نزدیک به 100 میلیون نفر از طریق اینترنت یا تلفن به فهرستی شامل 20 نامزد نهایی کسب عنوان عجایب هفتگانه جدید جهان رای دادند ، برگزارکنندگان این رای گیری شنبه شب فهرست نهایی عجایب هفتگانه جدید جهان را در لیسبون معرفی کردند.

دیوار بزرگ چین ، آرامگاه تاج محل (هند) ، شهر باستانی پترا (اردن) ، مجسمه حضرت مسیح ربودوژانیرو (برزیل) ، ویرانه های ماچو پیکچو متعلق به تمدن اینکا (پرو) ، هرم و بقایای شهر چیچن ایتزا متعلق به تمدن مایا (مکزیک) و کولوسئو رم (ایتالیا) به عنوان عجایب هفتگانه جدید جهان انتخاب شدند.

البته اهرام ثلاثه مصر آخرین بازمانده عجایب هفتگانه قدیم جهان کماکان مقام خود را حفظ کرده است. رای گیری برای انتخاب عجایب هفتگانه جدید جهان بسیار جدل برانگیز بود ، زیرا هر فردی هر اندازه که مایل بود می توانست به مکان مورد نظر خود رای دهد. به طوری که براساس آمار حدود 2 میلیون اردنی از مجموع جمعیت 6 میلیونی این کشور به شهر باستانی پترا رای داده اند.

از سوی دیگر سازمان یونسکو از این طرح استقبال نکرد و آن را تنها امری مربوط به افرادی که در رای گیری شرکت کردند، دانسته است.

عجایب هفتگانه قدیم جهان عبارتند از ، اهرام ثلاثه مصر، باغ های معلق بابل ، مجسمه زئوس کوه المپ ، معبد آرتمیس ، معبد هالیکارناس ، مجسمه هرکول جزیره رودس و فار اسکندریه که از میان آنها تنها اهرام ثلاثه مصر تا روزگار ما باقی مانده است.

Coliseum معروفترین آمفی تئاتر دایره وار(بیضی) عظیم تاریخی که تعداد ردیف های صندلی آن به تعداد پنجاه هزار و دارای ۸۰ در ورودی است. واژه کولوسئوم به معنی «جایگاه بزرگ» نام دیگر آن آمفی تئاتر فلاویوسی(amphitheatrum flavius) است. ساخت کولوسئوم توسط Vespasian (وسپاسین)امپراطور سالهای ۶۹ تا ۷۰ روم پایه گذاری شد، پس از آن پسرش Titus (تیتوس)در سال ۸۰ بعد از میلاد آنرا بنا کرد، که نهایتا توسط Domitian (دومتین)برادر Titus که در سال ۸۱ بر وی غلبه کرد و بر جایگاه امپراطور روم نشست، کامل شد و به پایان رسید. کولوسئوم به عنوان اولین آمفی تئاتر دائمی و ماندگار ساخته شده در روم، در زمین های باتلاقی ما بین تپه های Esquiline (اسکوئیلین) و Caelian (کائیلین) واقع شده بود.

در این مجموعه امپراطور روم شاهد فجیع ترین جنایات به شکل کشتار بردگان و مسیحیان بوده است نبردهای خونین بر سر مرگ و زندگی گلاادیاتورها یکی از سرگرمی های روزانه امپراطوران و اشرافیان روم بوده است قدمت تاریخی و شکوه و جلال این عمارت از یک سو و کارامدی آن برای اجرای نمایش و امکان کنترل جمعیت، از سوی دیگر، باعث شد این سالن یکی از بزرگترین بناهای معماری روم باستان به شمار می رفت.

پلان این مجموعه به شکل بیضی به قطرهای ۱۸۸ و ۱۵۶ متر زیر بنای آن حدود ۶ جریب می باشد ارتفاع آن تقریبا به اندازه یک ساختمان ۱۵ طبقه می رسد(حدود ۴۸ متر) کف صحنه چوبی است و در زیر آن مجموعه ای از اتاقها و گذرگاهها برای عبور حیوانات وحشی و سایر تدارکات لازم جهت راه اندازی و اجرای نمایش قرار گرفته است. تعداد ۸۰ دیوار به عنوان تکیه گاه برای طاق های گنبدی شکل، گذرگاهها، پلکان و ردیف های صندلی، روی صحنه قرار گرفته است. لبه بیرونی طاق های متوالی باعث اتصال طبقات مختلف و پلکان بین آنها به یکدیگر شده است. نمای داخلی Coliseum از بالا سه ردیف طاق های گنبدی شکل رو در روی ستون ها و سر ستون ها قرار گرفته اند،

در ستون های طبقه اول سبک معماری دوریک (Doric)، در طبقه دوم سبک ایونیک (Ionic)، و در طبقه سوم سبک قرنتی (Corinthian) که نزدیک به سبک کلاسیک یونان بود، به کار رفته است. این بنا به دلیل عبور و مرور آسان جمعیت به داخل و خارج میدان یکی از شاهکارهای مهندسی است در بالای این سه طبقه اصلی، طبقه زیرشیروانی شامل ستون های مستطیل شکل سبک قرنتی قرار دارد، فضای بین ستون ها با ۴۰ عدد پنجره کوچک مستطیل شکل پر شده است.

در قسمت بالا، دیوارکوب ها و بندگاههایی وجود دارد که تیرک هایی را که سایه بان ها به آنها آویزان است، نگه داشته اند. در ساخت عمارت با دقت بسیاری از انواع ترکیبات ساختمانی استفاده شده، برای فونداسیون از بتون و برای ستون ها و طاق ها از سنگ آهک (تراورتن) استفاده شده، در ستون های به کار رفته برای دیوار دو طبقه زیرین، از نوعی سنگ متخلخل به نام تופا (Tufa) استفاده شده است. برای طبقات فوقانی و اکثر طاق ها از آجر بتونی استفاده شده است.

دیوار چین

دیوار چین که یکی از هفت اعجاز جهان شمرده می شود، در جهان به لحاظ زمان ساخت طولانی ترین و بزرگترین مهندسی تدافعی نظامی در قدیم است .

این دیوار در نقشه جغرافیایی چین ۷۰۰۰ کیلومتر امتداد یافته است. این اثر سال ۱۹۸۷ در "فهرست میراث جهانی" ثبت شد. تاریخ ساخت دیوار چین به قرن ۹ قبل از میلاد باز می گردد.

حکومت وقت چین برای جلوگیری از حملات ملیت های شمالی ، برجهای آتش برای خبر رسانی و یا قلعه های مرزی برای حصول اطلاعات دشمن را در ارتباط با دیوار و بر روی آن ایجاد کرد .

در دوره حکمرانی سلسله های بهار و پاییز و کشورهای جنگجو ، میان دوک ها جنگ بر پا شد و کشورها با استفاده از کوه های مرزی به ساخت دیوار پرداختند تا سال ۲۲۱ قبل از میلاد ، امپراتور چین شی خوان پس از به وحدت رساندن چین ، دیوارهای دوک ها را به هم متصل کرد که به صورت دیوار بزرگ در مرزهای شمالی بر روی کوه ها در آمد . او می خواست با این کار از حملات دشمن به مراتع شمالی جلوگیری کند.

در این زمان طول دیوار چین به ۵۰۰۰ کیلومتر می رسید. در سلسله خان پس از سلسله چین طول دیوار به ۱۰ هزار کیلومتر رسید. در تاریخ دو هزار و اندی ساله چین، حکمرانان دوران مختلف به ساخت دیوار چین پرداختند . تا اینکه طول دیوار به ۵۰ هزار کیلومتر رسید. این میزان معادل گردش به دور کره زمین است .

دیواری که اکنون مردم مشاهده می کنند ، دیوار متعلق به سلسله مینگ (سال ۱۳۶۸ - سال ۱۶۴۴) است از غرب به دروازه " جیو گوان " در استان گان سو چین و از شرق به ساحل رود یالو جیان در استان لیاو نینگ در شمال شرقی چین منتهی می شود و در میان آن ۹ استان- شهر و ناحیه خود مختار به طول ۷۳۰۰ کیلومتر وجود دارد و مردم انرا دیوار طولانی می نامند.

دیوار چین به عنوان پروژه تدافعی بر روی کوه ها ساخته می شد از بیابان ها مراتع و لجنزارها عبور می کرد . کارگران طبق عوارض زمینی ، ساختار متفاوتی برای ایجاد دیوار در نظر گرفتند که درایت و عقل نیاکان چین را نشان می دهد. دیوار بر مسیر کوه های پر فراز و نشیب امتداد یافته است . در بیرون دیوار پرتگاه های بلند دیده می شود . در واقع کوه و دیوار به یکدیگر پیوند خورده اند . لذا دشمن به هیچوجه قادر به نفوذ به این دیوار نبود . دیوار چین معمولا با آجرهای بزرگ و سنگ مستطیل ساخته شده و در وسط آن خاک و خرده سنگ ریخته شده و ارتفاع آن ۱۰ متر است در پهنای دیوار برای عبور چهار اسب کافی است و در یک ردیف عرض آن ۴- ۵ متر است تا در زمان انتقال غلات و سلاحها مشکلی ایجاد نشود .

طرف درونی دیوار، نرده سنگی و در وجود دارد که به آسانی حرکت می کند . در فاصله معینی سکوی دیواری ویا برج آتش برای خبررسانی ساخته شده است . سکوی دیواری برای ذخیره سلاحها و غلات و استراحت سربازان است و در جنگ مخفیگاه بوده است . هنگامی که دشمن دست به حمله می زد برج های آتش روشن می کردند و سراسر کشور از حمله آگاه می شدند .

اکنون مقاومت دیوار چین به عنوان یک مانع نظامی از بین رفته است. اما زیبایی معماری مخصوص آن دیدنی است . زیبایی دیوار چین پر ابهت ، و با عظمت است. از دور دیواری بلند و پر پیچ و خم بر روی کوه ها همانند اژدهایی در حال حرکت به چشم می خورد و صحنه های شکوهمند ایجاد شده است . از نزدیک ، دروازه های پر ابهت ، دیوار ها ، سکوه های دیواری، برج های دیده بانی، برج های آتش هماهنگ با عوارض زمینی آکنده از دلربایی هنری است. دیوار چین دارای اهمیت تاریخی و فرهنگی و ارزش دیدنی است. چینی ها می گویند : " کسی که به دیوار چین صعود نکرده باشد ، قهرمان نیست " .

گردشگران چینی و خارجی از پیمودن دیوار احساس افتخار می کنند . حتی سران بسیاری کشورهای خارجی نیز فرصت دیدار از این اثر بزرگ را از دست نمی دهند .

برخی از بخش های دیوار چین بخوبی حفظ شده است از جمله دیوار "بادلینگ" در نزدیکی بیجینگ دیوار "سی ما تای" ، دیوار "موتیان یو" ، دروازه شان های گوان در انتهای شرقی دیوار چین است که نخستین دروازه چین نامیده می شود و دروازه "جایوگوان" در انتهای غرب در گان سو ، این بخش ها همچنین از مکان های بسیار مشهور و دیدنی دیوار است و گردشگران زیادی در تمام سال از آنها بازدید می کنند .

دیوار چین تجسم درایت و رنج و زحمت میلیونها چینی در دوره باستان چین است . این اثر پس از هزاران سال از بین نرفته و دارای دلربایی فناناپذیر و سمبل روحیه ملیت چین است . سال ۱۹۸۷ میلادی دیوار چین به عنوان "سمبل ملیت چین در فهرست میراث جهانی ثبت شد.

ماچو پیچو (به اسپانیایی: Machu Picchu).

ماچو پیچو (به اسپانیایی: Machu Picchu)، به معنی قلعه قدیمی، از آثار دوره اینکاها می‌باشد که در ارتفاع ۲,۴۳۰ متری از سطح دریا در دامنه کوه در بالای دره اوروباما در کشور پرو و در ۷۰ کیلومتری شمال کوسکو قرار گرفته‌است. اغلب اوقات از آن به‌عنوان «شهر گمشده اینکاها» یاد می‌شود. ماچو پیچو احتمالاً شناخته شده‌ترین نماد امپراتوری اینکاها می‌باشد. این شهر جزء اسرار نظامی بوده‌است.

توریسم

ماچو پیچو که جزء میراث ثبت شده یونسکو می‌باشد به‌عنوان پر بازدیدترین مکان توریستی کشور پرو و مهم‌ترین منبع درآمد، بطور پیوسته در معرض خطرهای اقتصادی و تجاری قرار دارد. در اواخر ۱۹۹۰ میلادی، دولت پرو اجازه ساخت ماشین کابلی و یک هتل لوکس همراه با رستوران و مجموعه توریستی را در خرابه‌های سایت صادر کرد. این تصمیم با مخالفت دانشمندان و عموم مردم پرو روبرو شد. آنها معتقد بودند که تعداد زیاد توریست در سایت امکان اعمال خطر را بر آن افزایش می‌دهد. توریست‌های ماچو پیچو همه ساله در حال افزایش می‌باشد و در سال ۲۰۰۳ میلادی معادل ۴۰۰,۰۰۰ نفر بوده‌است. [۱] به این منظور، اعتراض‌های شدیدی برای ساختن پل جدید در این سایت صورت گرفته است و یونسکو این سایت را در لیست آثار در معرض خطر قرار داده‌است.

در هنگام استفاده از این سایت صدماتی به آن وارد شده‌است. در سپتامبر سال ۲۰۰۰ میلادی، ساعت آفتابی این‌تی‌هوآنانا به علت سقوط یک جرثقیل ۴۵۰ کیلوگرمی به شدت صدمه دید. این جرثقیل توسط یک شرکت تبلیغاتی که آگهی برای یک مدل آجیو می‌ساخت استفاده می‌شد.

پترا به عربی (البتراء) شهری تاریخی در کشور پادشاهی اردن

این شهر باستانی در ۲۶۲ کیلومتری جنوب شهر عمان پایتخت اردن و در غرب راه اصلی بین شهر عمان و شهر عقبه واقع شده‌است. شهری است به کمال که همه آن در کوه و در تخته سنگهایی به رنگ گل سرخ یا رنگ صورتی تراشیده شده‌است. از اینجا است که نام این شهر زیبا پترا نهاده شده‌است. کلمه (پترا) به زبان یونانی به معنی (صخره) است و چون این شهر باستانی تماماً در سنگ (صخره) کنده شده‌است آنرا پترا نامیده‌اند. همچنین این شهر تاریخی و زیبا را به خاطر گل سرخ گون بودنش بنام (المدينه الوردية) نیز نامیده شده‌است، در سال ۱۹۷۸ میلادی کتابی در این مورد نوشته شده‌است که از تاریخ بنای این شهر باستانی سخن می‌گوید ، مؤلف نام کتاب را (الأسرار المدینة الوردیة) نامگذاری نموده‌است. نام قدیم این شهر سلع بود، یعنی (صخره) رومیان نامش را به زبان خودشان ترجمه نموده‌اند. ، در قرن اول قبل از میلاد و در عهد شاه غسانی حارث سوم درخشید. حدود کشور تبّطی‌ها

ارجمند بانو دختر یکی از اشراف ایرانی با نام عبدالحسن آصف خان و متولد شهر آگرای هند بود. نور جهان، عمه ارجمند بانو همسر محبوب جهانگیر، پدر شهزاده خرم و شاه گورکانی وقت بود که در سیاست و دولتمداری هم نقش بارزی داشت. شاهزاده خرم که در آتش عشق ارجمند بانو می‌سوخت، بنا به ضوابط سلطنتی با دو زن دیگر ازدواج کرد که اولی از بستگان دربار صفوی ایران بود. خرم پس از پنج سال انتظار به وصلت ارجمند بانو رسید.

او پس از مراسم عروسی اعلام کرد که عروس تازه از سایر زنان دربار برتر و "ممتاز محل" است. از آن به بعد ارجمند بانو با همین

نام و پسوند "بیگم" خطاب می‌شد. به نوشته یک تاریخ نگار دربار گورکانی هند که با نام "قزوینی" از او یاد می‌شود، پیوند شاهزاده با دو همسر دیگرش تنها حکم زناشویی معمولی را داشت و "خرم" هیچ زن دیگری را شایسته محبت و شیفتگی ای که نثار ممتاز محل می‌کرد، نمی‌دانست. سال ۱۶۲۸ شاهزاده خرم بر تخت طاووس هند نشست و به "شاه جهان" ملقب شد. ممتاز محل نمی‌خواست به مانند عمه قدرتمندش در امور اداری و سیاسی دستی داشته باشد. در عوض فهرست نام های زنان بیوه و کودکان یتیم را ترتیب می‌داد و از شوهرش می‌خواست که به نیازهای آنها رسیدگی کند و برای خانواده‌های بی‌نوا نفقه تعیین می‌کرد. او نیز مانند شاه جهان به هنر معماری علاقه داشت و در ساماندهی یک باغ کرانه رود یامونا در شهر آگرا، جایی که سرانجام محل آخرت او شد، نقش داشت.

درگذشت ممتاز محل و وصیت او

ممتاز محل همسر دوم شاه‌جهان در ۱۷ جون ۱۶۳۱ میلادی در هنگام تولد فرزند چهاردهم‌ش جان باخت. شاه جهان و ممتاز محل در سال ۱۶۱۲ ازدواج کردند و ۱۸ سال با یکدیگر زندگی کردند و ثمره این ازدواج ۱۴ فرزند بود که هفت تن زنده ماندند و بزرگ شدند. در یکی از حمله‌های جنگی ممتاز محل همراه شاه‌جهان بود. او باردار و در ماه‌های آخر بارداری بود و در اثر وضع حمل جان باخت، این نوزاد چهاردهمین فرزندی بود که از ممتاز محل زائیده و دختر بود که نامش را گوهره‌بیگم گذاشتند. هنگام وفات «ممتاز محل» ۳۹ سال بیش نداشت او از شوهرش درخواست کرد که پس از وی زنی نگیرد و برای او مقبره‌ای بسازد که بدان نام وی جاوید بماند.

مرگ ناگهانی «ممتاز محل» پادشاه را دچار غم و اندوه ساخت. شاه داغ‌دیده پس از تفکر و تدبیر تصمیم گرفت بنائی بر مزار محبوبش بسازد تا شاهدهی بر عشقش باشد، از اینرو طراحان، مهندسان و استادکاران را از گوشه و کنار دنیا گرد آورد تا آرامگاهی را بسازند که آخرین دستاورد معماری گورکانی گردد.

به نوشته تاریخ نگاران، شاه جهان در پی درگذشت محبوب ترین همراه زندگی اش خلعت شاهانه اش را به عبای سفید عوض کرد و یک سال سوگوار بود. شاهی که قبلا برای توسعه دامنه سلطنتش خون فراوانی ریخته بود، گوشه نشین شد و برای مدتی دخترش جهان آرا به امور دولتی پرداخت. روایت حاکی است که موهای سیاه شاه جهان طی یکی دو ماه سوگواری سفید شد.

شاه جهان، تا از چنگ رخوت رها شد، در اجرای وصیت ممتاز محل بهترین معماران و خوشنویسان را از سراسر هند و بیرون از آن فرا خواند تا بنای یادبود محبوب ازدست رفته اش را در شهر آگرا، پایتخت امپراتوری گورکانی، بسازند. تاریخ نگاران آن دوران، از این بنای یادبود با نام "روضه ممتاز محل" یاد کرده اند و برخی بر این نظراند که "تاج محل" مخفف "ممتاز محل" است. "پیتر ماندی"، جهانگرد اروپایی سده ۱۷ میلادی نیز در نوشته‌هایش از "تاج محل، ملکه دربار گورکانی" نام می‌برد.

خود شاه جهان هم که سال ها بعد، به دست پسرش اورنگزیب شکست خورد و مدتی در زندان لعل قلعه به سر برد، پس از درگذشت کنار ممتاز محل زیر گنبد تاج محل به خاک سپرده شد. معماری باغ و ساختمان تاج محل

شاه‌جهان جایگاهی را در کنار «رود جمنا» برای این بنای بزرگ برگزید. تاج محل مقبره‌ای است با ۵۸ متر بلندی، ۵۶ متر پهنا که در نزدیکی آگرا در ایالت اوتار پرداش هندوستان بر روی یک تخته عظیم ۱۰۰ متر × ۱۰۰ متر مرمرین ساخته شده‌است. این بنای بزرگ، در یک باغ پهناور ۱۸ هکتاری قرار دارد، که در مرکز این یک باغ نهر آب طولانی وجود دارد و به شیوه چهارباغ‌های ایرانی ساخته شده‌است.

شاه‌جهان قصد داشت برای خود نیز آرامگاهی در کران دیگر «رود جمنا» و برابر آن بسازد و این دو بنا را با پلی به یکدیگر متصل سازد به‌نشانه آنکه پیوند او و همسرش از جریان زمان هم در می‌گذرد. قرار بود که بر خلاف نمای تاج محل که از مرمر سفید است، آرامگاه شاه از مرمر سیاه باشد. اما سرنوشت بر این شد که آرامگاه دوم هرگز برپا نشود و شاه در کنار همسرش آرام گیرد.

تاج محل از سال ۱۹۸۳ جزو میراث جهانی یونسکو درآمده و در نظر سنجی بزرگ جهانی در سال ۲۰۰۷ میلادی که در ۸ ژوئیه همان سال نتیجه آن اعلام گردید این بنا در شمار یکی از عجایب هفتگانه جهان در دوران حاضر شناخته شد. در دو طرف بنای اصلی دو بنای کوچکتر و قرینه به‌چشم می‌خورد که در سمت غرب یک مسجد سه‌گنبدی وجود دارد که از ماسه‌سنگ (قهوه‌ای مایل به قرمز) ساخته شده و در شرق بنایی است که زمانی به مثابه مهمان‌سرا به کار می‌رفته‌است.

گیوین هامبلی، نویسنده کتاب "شهرهای هندوستان گورکانی"، می‌نویسد که ریشه‌های ایرانی تاج محل، نخستین و پایدارترین

برداشتی خواهد بود که یک دانش پژوه رشته معماری اسلامی با دیدن این بنای یادبود حاصل می‌کند. به نظر او، تاج محل یک نمونه از معماری صفوی است و در واقع، نمایانگر حد اعلای نبوغ ایرانی در هنر معماری در خاک هند است. هامبلی با استناد به سخنان هرمان گوتز، کارشناس تاریخ هنر، می‌افزاید: "تاج محل از بهترین نمونه‌های معماری است که با ذوق و سلیقه صفوی انجام شده است ... در تاج محل موارد معدود انحراف از ارتدکسی هنری صفوی را می‌توان مشاهده کرد که شامل "چتری‌های راجپوت"، پیرامون گنبد و تفاوت‌هایی در تناسب میان گنبد و پایه آن می‌شود. گلدسته‌ها هم که احتمالاً با الهام از آرامگاه "محمود خلجی" در "ماندو" ساخته شده‌اند، اندکی متفاوت‌اند. از غرایب روزگار است که یکی از "عجایب جهان" که کمترین ارتباط را با هنر گورکانی (مغولی) دارد، به نمونه کلاسیک و نماد تمدن گورکانی تبدیل شده است."

معمار و طراح تاج محل

در متون تاریخی به نام معمار این مجموعه اشاره نشده‌است اما در برخی از متن‌های متأخر، به شخصی به نام استاد احمد لاهوری اشاره شده‌است. بنا به یک دستنویس بازمانده از سده ۱۷ میلادی، سرمعمار تاج محل و لعل قلعه (قلعه سرخ) دهلی همین استاد احمد لاهوری بوده است.

علاوه بر این، در برخی از متون از شخصی به نام استاد عیسی نام برده شده که بعضی او را اهل شیراز و عده‌ای وی را اهل استانبول دانسته‌اند. برخی از پژوهشگران نیز به یک نسخه خطی اشاره کرده‌اند که در آن به «استاد عیسی شیرازی نقشه نویس» و «امانت خان شیرازی طغرانیویس» اشاره شده‌است. جدای افراد نامبرده از فردی به نام جرونیمو ورونو اهل ونیز هم نامبرده شده است. عبدالحق شیرازی که سال ۱۶۰۹ از شیراز به هند مهاجرت کرد و به خاطر استعداد فوق العاده‌اش در هنر خوش نویسی از سوی شاه جهان به "امانت خان" ملقب شد. به احتمال قریب به یقین، تمام خطاطی‌های روی در و دیوارهای تاج محل به امانت خان واگذار شده بود، چون تنها نام اوست که به شکل "امانت خان شیرازی" زیر یکی از خطاطی‌ها در ایوان جنوبی تاج محل حک شده است. امضای او حاکی از مقام بلند امانت خان در دربار گورکانیان نیز هست. آنچه مسلم است خط ثلث کتیبه‌های تاج محل که به رنگ مشکی بر زمینه مرمر سفید نشسته اثر امانت خان شیرازی است.

وجود یک معمار لاهوری در طراحی تاج محل به معنی فقدان یک یا چند معمار ایرانی نیست. زیرا می‌توان اظهار داشت که طراحی و ساخت این مجموعه عظیم و با شکوه، تنها توسط یک معمار صورت پذیرفته‌است و به احتمال زیاد چند نفر معمار و عده کثیری هنرمند در این کار مشارکت داشته‌اند.

به گفته تاریخدان آمریکایی "میلو بیچ"، در این مورد می‌توان تنها گمانه زنی کرد که معمار اصلی تاج محل چه کسی بوده، اما این نکته روشن است که خود شاه جهان به هنر معماری علاقه داشت و لابد در طراحی تاج محل نیز دستکم نقش یک رایزن را داشته است.

گفته می‌شود برای ساخت این بنا بیست هزار کارگر، استادکار، معمار، سنگ‌تراش، نقاش، فلزکار و جواهرتراش به مدت بیست و دو سال کار کرده‌اند.